

"Maatteessüf, ben şahsım itibarıyla çok zaif ve müflisim. Harika kerâmâtım yok ki, bu hakâiki onunla ispat edeyim. Ve kudsî bir himmetim yok ki, onunla kulûbu celb edeyim. Ulvî bir deham yok ki, onunla ukulü teshir edeyim." Burada ne demek isteniyor?

Üstad Hazretleri bu meseleyi şu şekilde izah ediyor:

"İ'lem eyyühe'l-aziz! Cenab-ı Hakk'ın verdiği nimetleri söyleyip ilân ve tahdis-i nimet etmek, bazan gurura ve kibre incirar eder. Tevazu kastıyla da o nimetleri ketmetmek iyi değildir. Binaenaleyh, ifrat ve tefritten kurtulmak için istikamet mizanına müracaat edilmeli. Şöyle ki:"

"Her bir nimetin iki veçhi vardır. *Bir veçhi* insana aittir ki, insanı tezyin eder, medar-ı lezzeti olur. Halk içinde temayüze sebep olur. Mucib-i fahr olur, sarhoş olur. Mâlik-i Hakikîyi unuttur. En nihayet kibir ve gurur kuyusuna düşürtür."

"*İkinci veçhi* ise, in'am edene bakar ki, keremini izhar, derece-i rahmetini ilân, in'âmını ifşa, esmâsına şehadet eder. Binaenaleyh, tevazu, ancak birinci vecihte tevazu olabilir. Ve illâ küfranı tazammun etmiş olur. Tahdis-i nimet dahi, ikinci vecihle mânevî bir şükür olmakla memduh olur. Yoksa, kibir ve gururu tazammun ettiğinden mezmumdur. Tevazu ile tahdis-i nimet, şöylece bir içtimâları var:"

"Bir adam hediye olarak bir palto birisine veriyor. Paltoyu giyen adama, başka bir adam '*Ne kadar güzel oldun.*' dediğine karşı, '*Güzellik paltonundur.*' dediği zaman, tevazuyla tahdis-i nimeti cem etmiş olur."(1)

Allah'ın insanlar üstünde sayısız nimetleri vardır. Bu nimetleri insan kendinden bilirse, gurur ve kibir olur; bu nimetleri inkar edip gizlerse, bu da küfran-ı nimet olur ki, her iki durum da manevi bir hastalıktır. Yani insanın üstünde görünen nimetleri kendinden bilmesi nasıl caiz değilse, aynı şekilde o nimetleri yok sayıp inkar etmesi de caiz değildir.

Bu yüzden tahdis-i nimet dediğimiz nimeti Allah'tan bilip, bu nimeti üzerinde izhar ve ilan etmek yolunu takip etmeliyiz. Tevazu hasletini bu çerçevede anlamak iktiza ediyor. Tevazu aslında nimeti haktan bilip insanlar üstünde fazilet-fürüşluk taslamamaktır. Yoksa nimeti görmezlikten gelip saklamak tevazu değil, küfran-ı nimettir.

Üstad Hazretlerinin zahiren inkar gibi görünen bu ifadeleri gurur ve nimeti kendinden bilmek hastalığına bir göndermedir. Yoksa Üstad Hazretleri, sayılan o nimetlerin hepsini kemali ile üstünde gösterip ilan etmiştir. Ama asla bu nimetleri kendinden bilmemiştir.

Ayrıca Üstad Hazretlerinin Risale-i Nurlar ve kendi hayatı hakkında söylediği her övünçlü söz ve ifade tahdis-i nimet kabilindedir ve caizdir. Zira nimeti Allah'tan biliyor. Bir çokları da -haşa- bu manayı anlamadığı için "**Said Nursi kendini övgü ile satıyor, hodfürüşluk ediyor.**" demişler. Halbuki gurur ve küfran-ı nimet kötü ahlaklardandır.

(1) bk. [Mesnevî-i Nuriye, Onuncu Risale](#).